

Forslag

til

Lov om mindsteholdninger af mineralolie og mineralolieprodukter.

Fremsat den 19. januar 1972 af *handelsministeren*.

§ 1. Til opfyldelse af internationale forpligtelser kan handelsministeren fastsætte bestemmelser om, at den, der importerer eller her i landet fremstiller mineralolie og mineralolieprodukter, skal opretholde mindsteholdninger af disse varer.

§ 2. Det påhviler den, der i medfør af § 1 er pligtig at opretholde mindsteholdninger af mineralolie og mineralolieprodukter:

1) at afgive de oplysninger om omsætning, forbrug og beholdninger af mineralolie og mineralolieprodukter, der efter handelsministerens skøn er nødvendige for kontrollen med, at lagringspligten overholdes, og

2) at give de personer, som handelsministeren bemyndiger til at deltage i kontrollen med lagringspligtens opfyldelse, adgang til eftersyn af regnskaber og lagerbeholdninger i fornødent omfang.

Stk. 2. Handelsministeren kan fastsætte bestemmelser om, at rigtigheden af de afgivne oplysninger skal attesteres af en statsautoriseret revisor eller underbygges med andre bevisligheder.

§ 3. I forskrifter, som udstedes i henhold til loven, kan det fastsættes, at overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab, andelsselskab el. lign., kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

§ 4. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget.

I henhold til rådsdirektiv nr. 68/414 af 20. december 1968 skal Fællesmarkedets medlemsstater gennemføre de lovmæssige og administrative foranstaltninger, der er nødvendige til sikring af opretholdelse af olielagre, der mindst svarer til 65 dages gennemsnitligt dagligt indenlandsk forbrug i det nærmest foregående kalenderår.

De lagringspligtige mængder af olieprodukter beregnes særskilt for følgende 3 kategorier:

1. Benzin og jet fuel af benzintypen.
2. Gasolie, dieselolie, petroleum og jet fuel af petroleumstypen.
3. Fuelolier.

Handelsmin. 2. afd. 2. ktr. j. nr. 509-71.

Beholdninger af råolie og halvfabrikata medregnes fordelt på de 3 kategorier med de mængder af olieprodukter, som de kan udbringe.

Rådsdirektivet indeholder regler for beregningen såvel af det indenlandske forbrug som af de lagre, der kan medregnes til opfyldelse af lagringsforpligtelsen. Om lagrene siges det bl. a., at der kun kan medregnes sådanne lagre, som i tilfælde af forsyningsvanskeligheder vil være til fuldstændig rådighed for vedkommende medlemsland. Lagre hos store forbrugere som f. eks. elværker vil kunne medregnes, for så vidt de tjener til opfyldelse af nationale bestemmelser om pligt til at opretholde permanente lagre.

Ligeledes kan medregnes de beredskabslagre af motorbenzin og gas-/dieselolie, der er opbygget i henhold til bekendtgørelse nr. 21 af 24. januar 1964 om beredskabslagre af mineralolieprodukter. Denne bekendtgørelse er udstedt af handelsministeriet i medfør af lov nr. 342 af 23. december 1959 om det civile beredskab. Regeringens bemyndigelse efter nævnte lov er begrænset til at træffe foranstaltninger, der tjener til sikring af det samlede forsvar. Da formålet med den i rådsdirektivet foreskrevne oplagingspligt er videregående, idet formålet efter indledningen til direktivet er at sikre mod alvorlige forstyrrelser i den økonomiske aktivitet som følge af reducerede tilførsler fra de olieproducerende lande, og en sådan forsyningskrise ikke nødvendigvis behøver at være en følge af krig, må en særlig lovhjemmel anses for påkrævet til opfyldelse af rådsdirektivets krav.

Rådsdirektivets krav om olielagrenes størrelse adskiller sig ikke væsentligt fra de regler om olielagre, der i 1962 blev vedtaget inden for OECD i form af henstillinger til medlemslandenes regeringer. De danske beholdninger af olieprodukter har i reglen ligget på det af OECD anbefalede niveau, og det har derfor indtil nu ikke været anset for påkrævet ved lov at fastsætte generelle bestemmelser til sikring af lagringsforpligtelsens opfyldelse.

En skærpelse af disse krav er sket ved, at OECD's råd den 29. juni 1971 har vedtaget en henstilling gående ud på, at de europæiske medlemslandes regeringer skal sørge for, at olielagrene så snart som muligt, d. v. s. når forsyningsforholdene og tankskibssituationen tillader det, forøges fra 65 dage

til 90 dages forbrug. Fællesmarkedskommissionen har den 23. juli 1971 over for De europæiske Fælleskabers råd fremsat forslag om, at de i rådsdirektiv nr. 68/414 angivne mindstebeholdninger ændres fra 65 dage til 90 dages forbrug.

Skønt de danske olielagre som nævnt i reglen har ligget på 65 dages forbrug eller højere, bliver det nødvendigt nu ved lov at foreskrive en oplagingsforpligtelse, idet der ikke på anden måde kan skabes sikkerhed for, at de internationalt foreskrevne olielagre til enhver tid er til stede.

Omkostningerne ved etablering og opretholdelse af den lagerforøgelse, der kræves for opfyldelse af de krav, der vil blive stillet til de virksomheder, der importerer eller her i landet fremstiller mineralolie og mineralolieprodukter, må affholdes af de nævnte virksomheder og indregnes i deres salgspriser.

Årsagen til, at ikrafttrædelsen af den her foreslåede lov ikke foreslås gjort samtidig med loven om Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber, er dels, at lovens formål ikke alene er at opfylde kravet i nævnte organisations rådsdirektiv, men tillige at skabe forudsætninger for at opfylde den af OECD vedtagne rekommandation, dels at det skønnes hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om lagringspligtens udformning i enkeltheder udarbejdes og træder i kraft i god tid før ikrafttrædelsen af Danmarks tilslutning til EF, således at de virksomheder, der omfattes af lagringspligten får rigelig tid til at disponere med henblik på etablering af mindstebeholdningerne.